

Arrest

nr. 348 284 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANDERHAEGEN
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAEGEN. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker) werd op 21 juni 2017 als vluchteling erkend in Cyprus.

1.2. Verzoeker dient op 22 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 16 september 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 5 september 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.5. Op 30 september 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoeker een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Eritrea en van Tigrinya-origine. U bent geboren op 1 januari 1997 in Golij in Gash Barka, Eritrea. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U ging naar school tot de tweede graad. U was landbouwer en herder. U heeft last van astma.

Omwille van de verplichte legerdienst in Eritrea bent u ongeveer 9 jaar geleden vertrokken uit uw land van herkomst. U reisde via Soedan en Libië naar Italië. U diende in augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming in Italië in. Vanuit Italië werd u via hervestiging naar Cyprus overgebracht. U diende in Cyprus een verzoek om internationale bescherming in op 11 mei 2017 en u verkreeg internationale bescherming op 21 juni 2017. U verbleef ongeveer een jaar in Cyprus en bent dan verder gereisd naar Duitsland waar u in augustus 2018 eveneens een verzoek indiende. In oktober 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in. Nadien reisde u verder naar België.

U diende op 22 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in België in.

Omwille van volgende redenen wilt u niet terugkeren naar Cyprus. Bij aankomst in Cyprus verbleef u ongeveer 6 maanden in een vluchtelingenkamp in Larnaka. Nadien werd u overgeplaatst naar een hotel in Limasol voor 20 dagen. U moest het hotel verlaten en bent toen op straat terecht gekomen voor 2 maanden. U kreeg geen andere steun dan de financiële ondersteuning van uw broer in Israël. U verklaarde dat u geen kans kreeg om de taal te leren. U kon ook geen werk vinden wegens het gebrek aan kennis van de landstaal. U beweerde ook dat u geen medische ondersteuning kon vinden. U verklaarde ten slotte uw partner en uw moeder niet naar Cyprus te kunnen brengen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u het naamkaartje van een psychologe van de Hub Humanitaire in Brussel (origineel) voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Cyprus. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat

die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Cyprus, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Cyprus. AIDA/ECRE, April 2025 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/04/AIDA-CY_2024Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaarde dat u na het toekennen van uw verblijfsstatuut het hotel in Limasol diende te verlaten (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 7-8). We moeten in dit verband echter opmerken dat het heel normaal is dat personen die een statuut hebben verworven de opvang dienen te verlaten zodat deze plaatsen vrijkomen voor nieuw aangekomen asielzoekers. Na het verkrijgen van uw verblijfsstatuut wordt er van u verwacht dat u voor uw eigen huisvesting en inkomsten instaat. U heeft echter zelf geen huisvesting gezocht omdat u geen geld had (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 15). U verklaarde niet te hebben kunnen werken omdat u de taal in Cyprus niet sprak. U zocht naar werk maar omdat u de taal niet spreekt kon u geen job vinden. U

beweerde dat u lukraak naar verschillende bureaus ging om een job te zoeken maar u kon niet met de mensen daar communiceren. U wist zelf niet of het bureaus waren om een job te zoeken daar waar u naar toe ging (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 10-12). Deze verklaringen zijn echter niet ernstig te noemen en kunnen niet weerhouden worden als verschuiving voor uw gebrek aan dienstige inspanningen om werk te zoeken. We mogen redelijkerwijze toch verwachten dat iemand die te voet zijn land is ontvlucht en ongeveer twee jaar heeft verbleven buiten zijn land van herkomst, met name in Sudan en Libië (DVZ-verklaring, vraag 33), vooraleer naar Italië te komen, voldoende zelfredzaamheid heeft om zich op een begrijpbare manier uit te drukken. Iemand die erin slaagde gedurende maanden een vluchtweg door meerdere onbekende landen af te leggen wordt redelijkerwijze geacht voldoende communicatief te zijn om zich op zijn minst te informeren over de mogelijkheden voor hulp bij de zoektocht naar werk. Het feit dat u de taal niet spreekt in Cyprus betekent helemaal niet dat u geen mogelijkheid heeft om, eventueel met de hulp van anderen, zoals andere vluchtelingen bijvoorbeeld, uw vragen wel degelijk over te maken aan betrokkenen. Uw verklaringen dat u er niet in slaagde met iemand te communiceren zijn ook allesbehalve consistent en geloofwaardig. Zo verklaarde u ook wel degelijk medicatie te hebben kunnen kopen in Cyprus (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 16) of uw partner te hebben kunnen inschrijven in een bureau voor vluchtelingen in het kader van een gezinshereniging (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 14). Bovendien is voor de uitoefening van bepaalde beroepen geen uitgebreide talenkennis vereist. We merken nog op dat u zelf niet naar werkgevers bent gestapt om een job te zoeken (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 11) zodat in dit verband dan ook moet worden vastgesteld dat u toch wel beperkte inspanningen heeft gedaan om een tewerkstelling te vinden, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Deze conclusie wordt nog versterkt door de vaststelling dat u 20 dagen nadat u uw verblijfsdocumenten verkreeg Cyprus reeds heeft verlaten (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 13), wat uiteraard niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Cyprus op te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Het CGVS stelt bijgevolg vast dat niet besloten kan worden dat u na een terugkeer naar Cyprus niet in staat zou zijn eigen huisvesting te vinden, eventueel na overbrugging van een bepaalde periode met financiële steun van uw broer in Israël die u in Cyprus reeds veelvuldig heeft geholpen (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 7-9), tot u een tewerkstelling vindt. We wijzen er ook op dat u wel degelijk werkervaring heeft in de landbouw (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 5).

U verklaarde ook dat u geen kans kreeg om de taal te leren (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 12-13). In het opvangkamp zou u meerdere keren gevraagd hebben om u in te schrijven voor een taal cursus maar niemand kon u begrijpen (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 13). U zou ook meerdere keren naar een school zijn geweest maar ze zouden geweigerd hebben u in te schrijven. U weet echter niet waarom ze u weigerden in te schrijven gezien er geen tolk was (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 12). U kreeg afspraken op de school maar elke keer als u op die afspraak ging konden ze u niet begrijpen (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 13). U zou zowel voor als na de toekenning van uw statuut taallessen hebben gezocht (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 12). We kunnen er echter niet zomaar vanuit gaan dat nadat u in Cyprus werd erkend als vluchteling en u uw verblijfsdocumenten kreeg, u in de daaropvolgende 20 dagen (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 13) wel degelijk ernstige inspanningen zou hebben ondernomen om taallessen te zoeken. U legt immers geen bewijsstukken voor van uw pogingen om taalopleidingen te vinden zodat uw verklaringen in dit verband louter blote beweringen betreffen. Bovendien kunnen er, als u al ernstige stappen zou hebben geleverd om taalcursussen te zoeken, tal van redenen zijn waarom u niet direct zou kunnen ingeschreven worden. Het feit dat u afspraken kreeg bewijst dat ze uw vraag wel degelijk serieus namen (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 13). En alhoewel het CGVS erkent dat het best mogelijk is dat er in het kamp inderdaad geen taalcursussen worden aangeboden aan personen die nog geen beschermingsstatuut en verblijfsdocument hebben bekomen en dat het niet uitgesloten is dat er voor asielzoekers in procedure misschien ook elders in Cyprus geen aanbod taalcursussen bestaat, toont u in ieder geval niet aan dat u als begunstigde van internationale bescherming geen taalopleiding zou kunnen volgen onder de voorwaarden en de kostprijs die daar ook voor de Cypriotische burgers gelden.

U beweerde ook dat u geen medische ondersteuning kon vinden in Cyprus voor uw astma (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 15-16). U zou meerdere keren naar hetzelfde ziekenhuis zijn geweest maar u kon hen niet begrijpen en zij konden u niet begrijpen. U zou wel financiële hulp hebben gekregen van uw broer en u zou daardoor medicatie hebben kunnen verkrijgen met behulp van gebarentaal (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 16). Dat u niet zou hebben kunnen duidelijk maken voor een dokter dat u astma heeft is echter totaal ongeloofwaardig, zeker gezien u uw medicatie of op zijn minst de benaming daarvoor kon voorleggen. We hebben er bovendien ook hoger reeds op gewezen dat iemand die erin slaagde gedurende maanden een vluchtweg door meerdere onbekende landen af te leggen redelijkerwijze wordt geacht voldoende communicatief te zijn. Het feit dat u de taal niet spreekt in Cyprus betekent helemaal niet dat u geen mogelijkheid heeft om, eventueel met de hulp van anderen, zoals andere vluchtelingen bijvoorbeeld, uw vragen wel degelijk over te maken aan betrokkenen. U toont bijgevolg helemaal niet aan dat de dokters in Cyprus onwillig zouden geweest zijn om u bij te staan bij uw medische probleem. We merken nog op dat u

zelf slechts één ziekenhuis heeft bezocht in Cyprus (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 15) zodat in dit verband dan ook moet worden vastgesteld dat u toch wel heel beperkte inspanningen heeft gedaan om medische ondersteuning te vinden, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Tot slot wijzen we er nog op dat u bij DVZ uw beweerde problemen met betrekking tot toegang tot medische zorg zelfs helemaal onvermeld liet (CGVS-vragenlijst, vragen 4 en 5) wat ook vraagtekens zet bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

U verklaarde ten slotte uw partner en uw moeder niet naar Cyprus te kunnen overbrengen (p. 10, p. 14 en p. 18). U wist niet naar waar u daarvoor moest gaan en er waren geen tolken waardoor u niet naar de gemeente kon gaan (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 14). Deze argumentatie is echter niet ernstig te noemen gezien u wel degelijk in staat bleek om uw partner in te schrijven voor het bureau voor vluchtelingen en u erin slaagde te vertellen dat u een partner had in een ander land en u die partner naar Cyprus wou brengen (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 14). We herhalen in dit verband ook nog eens dat iemand die erin slaagde gedurende maanden een vluchtweg door meerdere onbekende landen af te leggen redelijkerwijze wordt geacht voldoende communicatief te zijn. Het feit dat u de taal niet spreekt in Cyprus betekent helemaal niet dat u geen mogelijkheid heeft om, eventueel met de hulp van anderen, zoals andere vluchtelingen bijvoorbeeld, uw vragen wel degelijk over te maken aan betrokkenen.

Het door u voorgelegde document werpt geen ander licht op voorgaande appreciatie. Het naamkaartje van een psychologe van de Hub Humanitaire in Brussel is enkel een indicatie dat u naar een psychologe bent geweest wat an sich niet in in vraag wordt gesteld. U gaf aan veel na te denken over een vriend van u, die is gestorven onderweg naar Europa, en daardoor niet goed te kunnen slapen. U gaat echter niet meer naar de psychologe omdat u een job heeft (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 17). In ieder geval beroept u zich niet op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatig behandelende zou vereisen, en is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Cyprus, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Cyprus en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: “Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er sprake is van een beoordelingsfout.

3.2. Verzoeker geeft vooreerst een theoretische toelichting aangaande de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en verwijst hierbij naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en de Raad. Hij meent dat de verwerende partij zijn specifieke situatie onvoldoende onderzocht heeft, alsook dat hij, in het licht van zijn persoonlijke situatie, in geval van terugkeer naar Cyprus geconfronteerd dreigt te worden met (levens)omstandigheden die zodanig talrijke belemmeringen inhouden dat er sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Verzoeker geeft vervolgens, onder verwijzing naar het AIDA *“Country Report: Cyprus 2024 update”* van 16 april 2025, een uiteenzetting over de moeilijkheden op vlak van toegang tot huisvesting, de sociale bijstand en de gezondheidszorg in Cyprus voor personen die internationale bescherming genieten. Verzoeker wijst ook op de lange wachttijden bij het aanvragen of vernieuwen van verblijfsdocumenten. Hij wijst er voorts op dat migranten in Cyprus te maken krijgen met racisme en geweld waartegen de autoriteiten onvoldoende optreden. Wat zijn persoonlijke situatie betreft, merkt verzoeker op dat hij niet meer over zijn Cypriotische verblijfsdocumenten beschikt. Hij betoogt dat hij wel degelijk de intentie had om een nieuw leven op te bouwen in Cyprus, maar geen enkele ondersteuning kreeg van de overheid, waardoor hij, na een tijdelijk verblijf in een hotel, op straat verbleef. Verzoeker werpt voorts op dat hij geen toegang had tot de arbeidsmarkt, dit omwille van de taalbarrière en het gebrek aan ondersteuning van een tolk. Zelfs als hij in Cyprus toegang zou krijgen tot de arbeidsmarkt, acht verzoeker *“het uiterst waarschijnlijk dat hij enkel in laagbetaalde, onzekere en informele jobs terecht zal komen”*, aangezien hij laaggeschoold is en in Eritrea enkel werkzaam was als herder en landbouwer. Verzoeker wijst erop dat zijn inspanningen om zich in te schrijven voor een taalcursus op niets uitliepen, en dat *“deze uitsluiting van taalonderwijs (...) het vinden van werk of integratie in de samenleving nog moeilijker (maakte)”*. Hij vervolgt dat hij aan astma lijdt, waarvoor hij in Cyprus geen gepaste medische hulp kon verkrijgen. Bovendien zou verzoeker ook op psychisch vlak bijzonder kwetsbaar zijn, daar verzoeker nog steeds lijdt onder het verlies van een vriend die onderweg naar Europa omkwam in de woestijn. Hij wijst erop op dat hij hiervoor hulp heeft gezocht bij een psycholoog in België, maar deze begeleiding omwille van zijn tewerkstelling niet kon verderzetten. Hij benadrukt dat hij in Cyprus enkel kon overleven dankzij de tijdelijke financiële hulp van zijn broer in Israël, en dat het onrealistisch is te verwachten dat deze hulp blijft voortduren. Verzoeker wijst er tot slot op dat het aan de Cypriotische autoriteiten toekomt om statushouders effectief te beschermen en te ondersteunen bij het uitbouwen van een menswaardig bestaan, en dat wanneer deze verantwoordelijkheid niet wordt opgenomen, zoals het geval was voor verzoeker, vastgesteld kan worden dat de bescherming niet effectief is.

3.3. Verzoeker vraagt in hoofde erkend te worden als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in de ontwikkeling van zijn middel via weblink aangebrachte algemene informatie, geen nieuwe stavingstukken toe.

4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Procedurerichtlijn.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Procedurerichtlijn.

4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.3. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Cyprus. Hij kreeg de vluchtelingenstatus op 21 juni 2017 (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 5 september 2025 (hierna: NPO), p. 4; stuk 7, Inventaris + documenten DVZ (hierna AD deel DVZ), *Eurodac Marked Record d.d.* 25 juli 2024). Verzoeker werd ook in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning en een reisdocument, en beschikte er over een bankrekening (NPO, p. 4, p. 7 en p. 17).

Verzoeker betwist niet dat hem de vluchtelingenstatus werd verleend in Cyprus. Er liggen geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Evenmin bevat het rechtsplegingsdossier concrete gegevens of verifieerbare elementen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van verzoekers verleende status, noch bevat het enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Cyprus. Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU

4.4. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101; zie ook HvJ 18 juni 2024, *QY/Bondsrepubliek Duitsland*, C-735/22, pt. 52-54).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

4.5. Uit het “Country Report Cyprus” van AIDA van 16 april 2025 blijkt niet dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande

materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Bovendien kan hieruit ook niet afgeleid worden dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen onderdanen van Cyprus en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat zij op dezelfde wijze toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 182-184), onderwijs (p. 184-185), sociale bijstand (p. 185-187) en gezondheidszorg (p. 187-188). Er zijn enkele beperkingen op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermde, zij hebben namelijk enkel het recht om te verblijven in de gebieden die onder de controle van de Republiek Cyprus vallen waardoor zij niet het recht hebben om te verblijven in de gebieden in het Noorden van het eiland (p. 180).

Uit de door beide partijen aangehaalde en bijgebrachte landeninformatie blijkt derhalve niet dat de levensomstandigheden in Cyprus voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is bijgevolg noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim* e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Cyprus werd verleend en op de daaruit voortvloeiende rechten, zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeker slaagt er *in casu* niet in dit vermoeden te weerleggen.

4.6. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen de aan zijn status in Cyprus verbonden rechten te doen gelden of die ertoe zou kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Cyprus om die reden wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekers verklaringen en de stukken vervat in het administratief dossier laten niet toe vast te stellen dat hij kampt met zodanige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij op psychisch vlak bijzonder kwetsbaar is. Hij wijst erop dat hij nog steeds lijdt onder het verlies van een vriend die onderweg naar Europa in de woestijn omkwam en dat hij hiervoor in België hulp zocht bij een psycholoog, maar deze begeleiding wegens zijn tewerkstelling niet kon voortzetten. Waar kan worden aangenomen dat het verlies van ene vriend verzoeker zwaar heeft geraakt, blijkt uit zijn verklaringen evenwel niet dat dit belangrijke negatieve gevolgen heeft (gehad) op het vlak van zijn zelfredzaamheid, autonomie of globaal dagelijks functioneren. Evenmin blijkt dat dit de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, en tewerkstelling in Cyprus onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Verzoeker legt geen enkel medisch en/of psychologisch attest voor waaruit kan blijken dat hij kampt met een psychische problematiek die van een zodanige aard of ernst is dat deze zijn vermogen om zelfstandig zijn rechten te doen gelden in belangrijke mate aantast. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker bovendien dat hij de psychologische begeleiding in België omwille van zijn werkzaamheden heeft stopgezet (NPO, p. 17). De omstandigheid dat verzoeker deze begeleiding zelf heeft stopgezet, ondermijnt de ernst van zijn beweerde mentale problematiek. Daarbij komt dat verzoeker geen enkel medisch of psychologisch attest voorlegt waaruit kan blijken dat hij in het verleden daadwerkelijk psychologisch werd opgevolgd, dat hij thans nog in behandeling is of dat hij nood heeft aan verdere psychologische begeleiding.

Wat verzoekers fysieke gezondheidstoestand betreft, blijkt evenmin dat sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die tot een andere beoordeling noopt. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij aan astma lijdt (NPO, p. 15). Verzoeker maakte hier evenwel geen melding van bij de DVZ, hoewel daar uitdrukkelijk naar zijn gezondheidstoestand werd gepeild (AD deel DVZ, Verklaring DVZ d.d. 16 september 2024, p. 11, vraag 29). Daarbij komt dat verzoeker geen medisch document voorlegt dat zijn astma attesteert. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij hiervoor nood heeft aan een doorgedreven of gespecialiseerde behandeling (NPO, p. 15-16). Er liggen ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt is. Integendeel, uit zijn verklaringen blijkt dat hij in België een tewerkstelling heeft gevonden als tomatenplukker (NPO, p. 5).

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico bestaat dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die strijdig zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen de aan zijn status in

Cyprus verbonden rechten te doen gelden of waardoor hij bij terugkeer naar Cyprus een risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

4.7. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Uit verzoekers verklaringen en gedragingen blijkt dat hij hiertoe slechts beperkte stappen heeft gezet, zoals ook de verwerende partij pertinent vaststelde in de bestreden beslissing:

“U verklaarde dat u na het toekennen van uw verblijfsstatuut het hotel in Limasol diende te verlaten (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 7-8). We moeten in dit verband echter opmerken dat het heel normaal is dat personen die een statuut hebben verworven de opvang dienen te verlaten zodat deze plaatsen vrijkomen voor nieuw aangekomen asielzoekers. Na het verkrijgen van uw verblijfsstatuut wordt er van u verwacht dat u voor uw eigen huisvesting en inkomsten instaat. U heeft echter zelf geen huisvesting gezocht omdat u geen geld had (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 15). U verklaarde niet te hebben kunnen werken omdat u de taal in Cyprus niet sprak. U zocht naar werk maar omdat u de taal niet spreekt kon u geen job vinden. U beweerde dat u lukraak naar verschillende bureaus ging om een job te zoeken maar u kon niet met de mensen daar communiceren. U wist zelf niet of het bureaus waren om een job te zoeken daar waar u naar toe ging (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 10-12). Deze verklaringen zijn echter niet ernstig te noemen en kunnen niet weerhouden worden als verschoning voor uw gebrek aan dienstige inspanningen om werk te zoeken. We mogen redelijkerwijze toch verwachten dat iemand die te voet zijn land is ontvlucht en ongeveer twee jaar heeft verbleven buiten zijn land van herkomst, met name in Sudan en Libië (DVZ-verklaring, vraag 33), vooraleer naar Italië te komen, voldoende zelfredzaamheid heeft om zich op een begrijpbare manier uit te drukken. Iemand die erin slaagde gedurende maanden een vluchtweg door meerdere onbekende landen af te leggen wordt redelijkerwijze geacht voldoende communicatief te zijn om zich op zijn minst te informeren over de mogelijkheden voor hulp bij de zoektocht naar werk. Het feit dat u de taal niet spreekt in Cyprus betekent helemaal niet dat u geen mogelijkheid heeft om, eventueel met de hulp van anderen, zoals andere vluchtelingen bijvoorbeeld, uw vragen wel degelijk over te maken aan betrokkenen. Uw verklaringen dat u er niet in slaagde met iemand te communiceren zijn ook allesbehalve consistent en geloofwaardig. Zo verklaarde u ook wel degelijk medicatie te hebben kunnen kopen in Cyprus (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 16) of uw partner te hebben kunnen inschrijven in een bureau voor vluchtelingen in het kader van een gezinshereniging (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 14). Bovendien is voor de uitoefening van bepaalde beroepen geen uitgebreide talenkennis vereist. We merken nog op dat u zelf niet naar werkgevers bent gestapt om een job te zoeken (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 11) zodat in dit verband dan ook moet worden vastgesteld dat u toch wel beperkte inspanningen heeft gedaan om een tewerkstelling te vinden, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Deze conclusie wordt nog versterkt door de vaststelling dat u 20 dagen nadat u uw verblijfsdocumenten verkreeg Cyprus reeds heeft verlaten (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 13), wat uiteraard niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Cyprus op te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Het CGVS stelt bijgevolg vast dat niet besloten kan worden dat u na een terugkeer naar Cyprus niet in staat zou zijn eigen huisvesting te vinden, eventueel na overbrugging van een bepaalde periode met financiële steun van uw broer in Israël die u in Cyprus reeds veelvuldig heeft geholpen (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 7-9), tot u een tewerkstelling vindt. We wijzen er ook op dat u wel degelijk werkervaring heeft in de landbouw (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 5).

U verklaarde ook dat u geen kans kreeg om de taal te leren (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 12-13). In het opvangkamp zou u meerdere keren gevraagd hebben om u in te schrijven voor een taal cursus maar niemand kon u begrijpen (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 13). U zou ook meerdere keren naar een school zijn geweest maar ze zouden geweigerd hebben u in te schrijven. U weet echter niet waarom ze u weigerden in te schrijven gezien er geen tolk was (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 12). U kreeg afspraken op de school maar elke keer als u op die afspraak ging konden ze u niet begrijpen (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 13). U zou zowel voor als na de toekenning van uw statuut taallessen hebben gezocht (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 12). We kunnen er echter niet zomaar vanuit gaan dat nadat u in Cyprus werd erkend als vluchteling en u uw verblijfsdocumenten kreeg, u in de daaropvolgende 20 dagen (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 13) wel degelijk ernstige inspanningen zou hebben ondernomen om taallessen te zoeken. U legt immers geen bewijsstukken voor van uw pogingen om taalopleidingen te vinden zodat uw verklaringen in dit verband louter blote beweringen betreffen. Bovendien kunnen er, als u al ernstige stappen zou hebben geleverd om taalcursussen te zoeken, tal van redenen zijn waarom u niet direct zou kunnen ingeschreven worden. Het feit dat u afspraken kreeg bewijst dat ze uw vraag wel degelijk serieus namen (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 13). En alhoewel het CGVS erkent dat het best mogelijk is dat er in het kamp inderdaad geen taalcursussen worden aangeboden aan personen die nog geen beschermingsstatuut en verblijfsdocument hebben bekomen en dat het niet uitgesloten is dat er voor asielzoekers in procedure

misschien ook elders in Cyprus geen aanbod taalcursussen bestaat, toont u in ieder geval niet aan dat u als begunstigde van internationale bescherming geen taalopleiding zou kunnen volgen onder de voorwaarden en de kostprijs die daar ook voor de Cypriotische burgers gelden.

U beweerde ook dat u geen medische ondersteuning kon vinden in Cyprus voor uw astma (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 15-16). U zou meerdere keren naar hetzelfde ziekenhuis zijn geweest maar u kon hen niet begrijpen en zij konden u niet begrijpen. U zou wel financiële hulp hebben gekregen van uw broer en u zou daardoor medicatie hebben kunnen verkrijgen met behulp van gebarentaal (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 16). Dat u niet zou hebben kunnen duidelijk maken voor een dokter dat u astma heeft is echter totaal ongeloofwaardig, zeker gezien u uw medicatie of op zijn minst de benaming daarvoor kon voorleggen. We hebben er bovendien ook hoger reeds op gewezen dat iemand die erin slaagde gedurende maanden een vluchtweg door meerdere onbekende landen af te leggen redelijkerwijze wordt geacht voldoende communicatief te zijn. Het feit dat u de taal niet spreekt in Cyprus betekent helemaal niet dat u geen mogelijkheid heeft om, eventueel met de hulp van anderen, zoals andere vluchtelingen bijvoorbeeld, uw vragen wel degelijk over te maken aan betrokkenen. U toont bijgevolg helemaal niet aan dat de dokters in Cyprus onwillig zouden geweest zijn om u bij te staan bij uw medische probleem. We merken nog op dat u zelf slechts één ziekenhuis heeft bezocht in Cyprus (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 15) zodat in dit verband dan ook moet worden vastgesteld dat u toch wel heel beperkte inspanningen heeft gedaan om medische ondersteuning te vinden, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Tot slot wijzen we er nog op dat u bij DVZ uw beweerde problemen met betrekking tot toegang tot medische zorg zelfs helemaal onvermeld liet (CGVS-vragenlijst, vragen 4 en 5) wat ook vraagtekens zet bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

U verklaarde ten slotte uw partner en uw moeder niet naar Cyprus te kunnen overbrengen (p. 10, p. 14 en p. 18). U wist niet naar waar u daarvoor moest gaan en er waren geen tolken waardoor u niet naar de gemeente kon gaan (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 14). Deze argumentatie is echter niet ernstig te noemen gezien u wel degelijk in staat bleek om uw partner in te schrijven voor het bureau voor vluchtelingen en u erin slaagde te vertellen dat u een partner had in een ander land en u die partner naar Cyprus wou brengen (CGVS, ASGEDOM, 05.09.2025, p. 14). We herhalen in dit verband ook nog eens dat iemand die erin slaagde gedurende maanden een vluchtweg door meerdere onbekende landen af te leggen redelijkerwijze wordt geacht voldoende communicatief te zijn. Het feit dat u de taal niet spreekt in Cyprus betekent helemaal niet dat u geen mogelijkheid heeft om, eventueel met de hulp van anderen, zoals andere vluchtelingen bijvoorbeeld, uw vragen wel degelijk over te maken aan betrokkenen.”

Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die voorgaande motieven en vaststellingen *in casu* kunnen ombuigen. Verzoeker volhardt louter in zijn reeds eerder afgelegde verklaringen over zijn ervaringen in Cyprus op het vlak van toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, onderwijs en gezondheidszorg, en bekritiseert de appreciatie en terechte gevolgtrekkingen van de verwerende partij. Hij brengt hiermee en met zijn verwijzingen naar algemene informatie, waarmee reeds rekening is gehouden en die ook de Raad in zijn analyse heeft betrokken, geenszins valabele elementen bij die voorgaande overwegingen met betrekking tot zijn concrete situatie kunnen weerleggen. Er wordt in dit verband op gewezen dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen alvorens hieromtrent conclusies te trekken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Cyprus. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Cyprus hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

4.8. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet langer over zijn Cypriotische verblijfsdocumenten beschikt, stelt de Raad vast dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud weliswaar verklaarde dat hij deze documenten verloor toen hij in België op straat verbleef, dat hij de politie hiervan had verwittigd en dat hij het bewijs daarvan zou overmaken (NPO, p. 3), doch dat hij heeft nagelaten enig bewijs van deze aangifte bij te brengen. Verzoekers bewering dat hij zijn Cypriotische verblijfsdocumenten heeft verloren, wordt aldus niet met enig begin van bewijs gestaafd.

Hoe dan ook kan worden aangenomen dat de verblijfsvergunning die verzoeker naar aanleiding van de toekenning van de vluchtelingenstatus in 2017 verkreeg, inmiddels niet langer geldig is, tenzij deze tussentijds werd verlengd. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat erkende vluchtelingen in Cyprus een verblijfsvergunning verkrijgen die drie jaar geldig is en telkens voor een periode van drie jaar kan worden verlengd (AIDA, “Country Report: Cyprus, 2024 Update”, 16 april 2025, p. 165). Uit de stukken van

het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker zijn Cypriotische verblijfsvergunning na de eerste afgifte heeft laten verlengen.

Met de verwijzing naar de in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie toont verzoeker evenwel niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Cyprus de vereiste administratieve stappen te zetten om zijn (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen. De Raad erkent dat een verlenging/hernieuwing van de Cypriotische verblijfsdocumenten een lange periode in beslag kan nemen (AIDA, "Country Report Cyprus" van 16 april 2025, p. 165-167), maar uit de landeninformatie blijkt dat tijdens deze wachtperiode statushouders bij de indiening van hun aanvraag een ontvangstbewijs ontvangen en dat dit bewijs hen toegang geeft tot bepaalde rechten, zoals een minimuminkomen. De Raad ontkent niet dat bepaalde andere rechten tijdens de wachtperiode moeilijker toegankelijk kunnen zijn. Zo kunnen zich problemen voordoen bij de toegang tot sociale regelingen voor personen met een handicap en het openen van een bankrekening (*ibid.* p. 166). Verder hebben statushouders gedurende de periode waarin zij niet over een geldige verblijfskaart beschikken geen toegang tot gezondheidszorg via het nationale gezondheidssysteem (GESY). Zij worden evenwel geacht toegang te krijgen tot gezondheidszorg onder de voorwaarden die gelden voor verzoekers om internationale bescherming. Hiervoor moeten zij bijkomende documenten voorleggen waaruit blijkt dat zij begunstigden van internationale bescherming zijn, maar nog geen toegang hebben tot GESY. Dit kan in de praktijk leiden tot vertragingen of zelfs tot het uitblijven van toegang tot zorg (*ibid.*, p. 188). Deze algemene informatie volstaat evenwel niet om aan te tonen dat verzoeker gedurende de wachtperiode verstoken zal blijven van noodzakelijke medische zorg. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoekers om internationale bescherming die niet over voldoende middelen beschikken volgens de Cypriotische wet recht hebben op kosteloze medische zorg in openbare medische instellingen, die minstens spoedeisende medische hulp en de essentiële behandeling van ziekten en ernstige psychische stoornissen omvat. Uit het rapport blijkt bovendien dat verzoekers om internationale bescherming in de praktijk kosteloos toegang hebben tot openbare medische instellingen, ongeacht of zij materiële opvangvoorzieningen ontvangen (AIDA, "Country Report: Cyprus, 2024 Update", 16 april 2025, p. 132 en p. 188).

Verzoeker toont niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Cyprus de vereiste administratieve stappen te zetten om zijn verblijfsdocumenten te verlengen of te hernieuwen. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat hij de wachtperiode niet zou kunnen overbruggen. Er blijkt immers niet dat hij de zelfredzaamheid en familiale ondersteuning ontbeert om hieraan het hoofd te bieden.

4.9. De Raad herinnert er in dit verband aan dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Cyprus. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker, een negenentwintigjarige man, gedurende zijn migratietraject en tijdens zijn verblijf in Cyprus blijkt heeft gegeven van de nodige daadkracht, autonomie en zelfredzaamheid.

Zo blijkt uit zijn verklaringen dat hij Eritrea verliet en via Soedan en Libië naar Italië reisde, waar hij in augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker werd vervolgens hervestigd in Cyprus. Na zijn erkenning als vluchteling reisde hij vanuit Cyprus per vliegtuig naar Duitsland, waar hij in augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Nadien verbleef hij ook in Frankrijk, waar hij eveneens een beschermingsprocedure doorliep, en reisde hij uiteindelijk verder naar België (NPO, p. 4-5 en p. 7; AD deel DVZ, Verklaring DVZ d.d. 16 september 2024, p. 11-12, vragen 32 en 33). Dit wijst erop dat verzoeker zich gedurende zijn migratietraject in verschillende landen heeft kunnen handhaven, er administratieve procedures heeft doorlopen en zich aan wisselende omstandigheden heeft kunnen aanpassen. In Cyprus doorliep verzoeker een procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en slaagde hij erin een reisdocument te verkrijgen en, met de hulp van een tolk, een bankrekening te openen (NPO, p. 7 en p. 17-18). Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij zich in Cyprus tot een bureau voor vluchtelingen wendde en er documenten invulde met het oog op de overkomst van zijn partner (NPO, p. 14). Aldus blijkt dat verzoeker, ondanks zijn beperkte kennis van het Grieks en het Engels, in staat was zich, desgevallend met de hulp van derden, verstaanbaar te maken en administratieve handelingen te stellen. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat hij zich binnen Cyprus kon verplaatsen. Zo verbleef hij eerst gedurende ongeveer zes maanden in een opvangcentrum in Larnaca, ging hij vervolgens naar een hotel in Limassol en verbleef hij nadien gedurende een periode op straat, alvorens per vliegtuig naar Duitsland te reizen (NPO, p. 6-8). Verzoeker verklaarde voorts dat hij in Eritrea als herder en landbouwer werkte. Hij blijkt ook in België een tewerkstelling te hebben gevonden als tomatenplukker (NPO, p. 5).

Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat hij gedurende zijn verblijf in Cyprus kon steunen op een familiaal netwerk dat bereid en in staat was hem financieel te ondersteunen. Zo verklaarde hij dat zijn broer in Israël hem tijdens zijn verblijf in Cyprus geld stuurde waarmee hij onder meer voedsel in de supermarkt kocht. Verzoeker preciseerde dat zijn broer hem gedurende deze periode in totaal ongeveer 2.000 euro stuurde (NPO, p. 7-9). Hij verklaarde tevens dat zijn broer de kosten van zijn vliegreis van Cyprus naar Duitsland betaalde en ook de kosten voor zijn reis naar Libië voor zijn rekening had genomen (NPO, p. 7-8). Waar

verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het onrealistisch is te verwachten dat deze ondersteuning blijft voortduren, brengt hij geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zijn broer thans niet langer bereid of in staat zou zijn hem opnieuw (tijdelijk) bij te staan mocht dit nodig zijn.

Gelet op het voorgaande kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker over voldoende vaardigheden, autonomie, zelfredzaamheid en aanpassingsvermogen beschikt om de moeilijkheden waarmee hij bij een terugkeer naar Cyprus mogelijk wordt geconfronteerd het hoofd te bieden. Hij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om bij terugkeer de nodige administratieve stappen te zetten, zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden en, desgevallend met tijdelijke ondersteuning van zijn familiaal netwerk, in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

4.10. Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Cyprus, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft

4.11. Daar waar verzoeker aanvoert dat er in Cyprus veel sprake is van racisme en een vijandige houding tegenover migranten, wijst de Raad wijst erop dat het loutere feit dat er in Cyprus sprake is van racisme, hoe betreurenswaardig ook, op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Cyprus aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Cyprus, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Cypriotische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Cyprus. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Cypriotische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

4.12. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Cyprus in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim* e.a., pt. 91). Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er voor hem sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Cyprus in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Cyprus heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Cypriotische grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Cyprus werd verleend, kan stellen. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

4.13. De door verzoeker neergelegde documenten, met name een naamkaartje van een psychologe verbonden aan de Hub Humanitaire te Brussel, kan geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

4.14. Verzoeker brengt geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Cyprus. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.15. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

4.16. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid in het Tigrinya uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3,

eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS